

[Arbejds- og helligministeren.]

huse eller sådan noget. Jeg forstod på det ærede medlem hr. Søren Andersen, at vi ikke alene skulle tænke på byerne, men også på landkommunerne og deres store arbejdsløshed. Jeg er naturligvis enig i, at når talen er om beskæftigelse i al almindelighed, skal vi i høj grad tænke herpå; men her er tale om ganske konkrete opgaver, nemlig at bygge huse for flere håndværkere, måske 10, måske 15 forskellige, der kan arbejde inden for samme område, og forudsætningen for, at det kan lade sig gøre, er dog, at man har dette antal håndværkere, og det har man ikke i de enkelte landkommuner. Derfor er man nødt til ved denne konkrete opgave at indskrænke sig til de områder, hvor der er eksistensmulighed for så mange håndværkere. Jeg vil dog ikke så gerne have, at mine ord skal udlægges, som om der heri ligger noget fjendtligt over for landkommunerne; det gør der slet ikke.

Jeg vil gerne sige tak for den velvilje, mine tanker har mødt. Jeg håber, vi kan arbejde videre med dem i udvalget. Men dette er jo kun en lille del af den opgave, vi står over for på dette område. Her er der tale om, hvad vi måske kan rette over beskæftigelsesloven, om vi kan prøve at bruge vore beskæftigelsespenge til noget mere positivt, noget produktionsfremmende: modning af industrigrunde, opførelse af værkstedshuse. Men den næste store opgave kommer vi til at stå over for, når vort udvalg til fremme af produktiv beskæftigelse i provinsen bliver færdigt først på sommeren; så bliver spørgsmålet, hvordan vi kan understøtte det initiativ, som vises i Vestjylland, Nordjylland og Sønderjylland. Hvordan kan denne forsamling være med til at bære dette frem, så der kan nås positive resultater? Her må man ikke regne med en løsning over beskæftigelsesloven; der skal nok lovgivning til på flere forskellige felter. Men det må vi jo komme tilbage til, når tiden er inde.

Ordføreren for forslagsstillerne (Søren Andersen): Jeg takker for den velvillige behandling, som lovforslaget i al almindelighed har fået. Jeg har ikke så forfærdelig mange bemærkninger at gøre; jeg skal blot sige et par ord til det ærede medlem hr. Peter Ravn og til den højtærede minister.

Det ærede medlem hr. Peter Ravn kunne godt se, at der er brug for at beskæftige visse specialister ved offentlige arbejder, men mente ikke — selv om han sagde, at vi godt kunne tale om tingene — at der derudover var brug for at have et bestemt antal folk, som var vant til et sådant arbejde. Jeg trøster mig med, at vi kan tale om tingene, for jeg mener nu, at hvis arbejdet ikke skal blive for dyrt, er der brug for nogle stykker, som virkelig kender arbejdet.

Det ærede medlem sagde videre, at der i loven jo både var tale om noget socialt og om noget beskæftigelsesmæssigt. Hvor det ene begynder, og hvor det andet ender, kan det være vanskeligt at sige, men efter min mening er det sociale bibeholdt i vort lovforslag, idet vi siger, at med hensyn til de langvarigt arbejdsløse, dem, som har mindst 10 måneders ledighed inden for 2 år, skal der ingen begrænsning finde sted. Det ærede medlem hr. Peter Ravn mente, at det måtte betyde, at der var frit slag med hensyn til de 75 pct., for det er jo kun 25 pct. af arbejdet, der skal udføres af langvarigt arbejdsløse. Men der står i loven udtrykkeligt „mindst 25 pct.“; det vil sige, at hvis man placerer et arbejde i en arbejdsløshedssø, er der ikke spor i vejen for — hvis der ellers er tilstrækkelig mange virkelig arbejdsløse — at de 25 pct. kan blive til 35, 45 eller 55 pct., eventuelt endnu mere. Men bortset herfra — det er dette, jeg betragter som den virkelig sociale side af sagen — ønsker og foreslår vi altså, at der skal være frit slag blandt dem, der er ledige, idet vi finder, at de gældende grænser, de 100 dage og de 14 dage — selv om der undertiden er dispenseret derfra — har virket yderst uheldigt.

Den højtærede minister sagde, at vi ikke måtte glemme, at selv om vi ville afskaffe disse grænser, ville vi jo senere støde på en ny grænse. Det er til dels rigtigt; men vi har altså blot foreslået at fjerne den ene grænse, den anden har jo hele tiden eksisteret, og det er også en mere ualmindelig grænse; der er vist ingen, der bryder sig om at kvalificere sig til at komme ind under reglerne om den grænse.

Endvidere er der det rent menneskelige, at hvis man ligger tæt ved en grænse, tager man et vist hensyn til det. Jeg tror,